

Βασίλης Βάγιας

Ο Μικρός Μάγος

*

Εργαστήριο Θεατρικής Γραφής του Θανάση Τριαρίδη

2018

Ο Βασίλης Βάγιας γεννήθηκε το 1989. Σπούδασε θεωρητική φυσική και επιστημολογία. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Το έργο αυτό διατίθεται ελεύθερα για οποιαδήποτε μη εμπορική χρήση υπό τον όρο της αναφοράς στο όνομα του συγγραφέα και στο θεατρικό εργαστήριο, στο πλαίσιο του οποίου γράφτηκε το έργο. Για κάθε άμεσα ή έμμεσα κερδοσκοπική χρήση απαιτείται συναίνεση του συγγραφέα.

{1}

(Ήχος από φρενάρισμα και στη συνέχεια ο ήχος της πόρτας του λεωφορείου που ανοίγει.)

Γυναίκα: Οδηγέ! Μισό λεπτό να ανέβω. Σε έβαλαν να οδηγάς τέτοια μέρα κακομοίρη; (ο οδηγός είναι πίσω από διαχωριστικό, την κοιτάει και δεν απαντά)

Δεν φταίνε αυτοί οδηγέ, εσύ φταις που δεν φρόντισες να ξεγλιστρήσεις. Ξέρεις, ήταν να δουλεύω και εγώ σήμερα. Πριν δυο βδομάδες ανακοίνωσαν το πρόγραμμα των γιορτών. Τους άκουσα με προσοχή, τους είπα, ναι βεβαίως, δέκα το πρωί, τριανταμία του Δεκέμβρη, ναι να πάρει άδεια ο μικρός, θα έρθω εγώ, ο μικρός με ευχαρίστησε, χθες το απόγευμα μου είπαν «Θα τα πούμε αύριο», εγώ κούνησα το κεφάλι, και να ‘μαι! Άδεια ο μικρός, άδεια και η μεγάλη. Και η μεγάλη το ευχαριστήθηκε! Σαν να μην έχει αύριο το γλέντησε! Δέκα ώρες δουλειά τελευταία μέρα του χρόνου. Τελευταία μέρα του οποιοδήποτε χρόνου. Γι’ αυτό σου λέω οδηγέ, πάρκαρε το και όπως είσαι τράβα να γλεντήσεις και συ. Θα πάρω ταξί σου λέω. Πήγαινε, όσο προλαβαίνεις δηλαδή, γιατί έχεις ήδη αργήσει. Με ακούς;

(Χτυπάει με το δάχτυλο το τζάμι του οδηγού. Πίσω από το τζάμι ο οδηγός βάζει τις φωνές)

Οδηγός: Δεν αφήνεις την κουβέντα; Κάθισε επιτέλους κάπου! Μου χεις πάρει τα αυτιά. Άντε μην τρακάρουμε βραδιάτικα. Την όρεξή σου νομίζεις είχα;

Γυναίκα: Κάνε ότι καταλαβαίνεις Άμα θέλεις τράκαρέ το κιόλας. Λίγο με νοιάζει. Μια ώρα μου έμεινε και εμένα και εσένα. (κοιτάει το ρολόι της) Μπα λιγότερο.

(Οδηγός σταματάει το όχημα και ανοίγει την πόρτα)

Οδηγός: Λοιπόν, κυρία μου, ή κάθесαι ή κατεβαίνεις.

Γυναίκα: Κάθομαι. Κλείσε την πόρτα, κάνει κρύο.

(Πιάνεται από τη χειρολαβή και προχωρά προς το πίσω μέρος του οχήματος. Κοιτά τις θέσεις στο λεωφορείο για να αποφασίσει σε ποια θέση να καθίσει. Βαδίζει σε μια τετράδα στην ουρά του οχήματος. Τυλίγεται καλά στο πανωφόρι της και κάθεται.)

Γυναίκα: Κάτσε και οδήγα λοιπόν, να δω τί θα καταλάβεις. Τουλάχιστον δε θα βλέπω τα μούτρα σου. Ξινισμένα μούτρα, τέλος! (ρουφάει μια μικρή γουλιά από ένα τενεκεδάκι μπίρα). Α ρε μαμά, τυχερή με ανέβαζες, τυχερή με κατέβαζες. Κέρδισα χρονιά στο σχολείο, έλεγες, λες και αν πήγαινα την επόμενη δε θα με παίρνανε. Το πρώτο μωρό του έτους, έλεγες. Δώδεκα και πέντε. Δεν είχε και τηλεοράσεις τότε να μας κάνουν πλάνο, εσένα ημιλιπόθυμη, εμένα μελανιασμένη από το κλάμα και τον μπαμπά να ποζάρει σα βλαχοδήμαρχος δίπλα στο νέο του απόκτημα. Θα το κάναμε κορνίζα δίπλα στις φωτογραφίες της βάφτισης. Ε, κερδίσαμε τάξη, χάσαμε το ρεπορτάζ, τώρα θα χάσουμε και τα γενέθλια μάνα. Δέκα λεπτά προηγουμένως να με είχες γεννήσει και θα πρόφταινα μια τούρτα παραπάνω. Τέλος πάντων, δεν είναι δικό σου το φταίξιμο. Λοιπόν. (Ακουμπάει την μπίρα στο πάτωμα). Μη μας πάρει ο ύπνος, αν η συντέλεια έχει φαντασμαγορία και εφέ, τουλάχιστον να την απολαύσουμε. (Βάζει τα πόδια πάνω στο απέναντι κάθισμα. Χαζεύει τον ουρανό μέσα από το παράθυρο). Θα ήθελα να ήμουν Αυστραλέζα. Ή καλύτερα Νεοζηλανδή. Είναι πιο όμορφες αυτές. Την ώρα αυτή θα πήγαινα να κολυμπήσω στη θάλασσα. Ένα λεπτό πριν τα μεσάνυχτα θα γέμιζα τα πνευμόνια μου με οξυγόνο και θα βουτούσα. Θα πήγαινα όλο και πιο βαθιά, χωρίς όμως να βιάζομαι, μέχρι κάτι να με σταματήσει. Αν δε με σταματούσε τίποτα, θα άφηνα την άνωση να με σπρώξει στην επιφάνεια, θα κοιτούσα γύρω μου, όλα θα ήταν στη θέση τους και εγώ θα απογοητευόμουν που τίποτε δε συνέβη. Ύστερα θα βουτούσα και πάλι στο νερό και θα περίμενα μέχρι να εξαντληθεί η αναπνοή μου. (Ξεφυσάει και Πίνει μπίρα). Καμία θάλασσα. Όσο μου πέφτει λόγος, ο κόσμος τελειώνει μέσα σε αυτό το κωλολεωφορείο.

{2}

(Το λεωφορείο φρενάρει. Ανεβαίνει ένας ρακιένδυτος μεσήλικας. Παρατηρεί το λεωφορείο και κατευθύνεται προς τη γυναίκα. Την προσπερνά και κάθεται πίσω της. Για λίγη ώρα μένουν στις θέσεις τους. Μετά από λίγο, σα να μην βολεύεται, έρχεται και κάθεται στην ίδια τετράδα θέσεων, πρόσωπο με πρόσωπο με τη γυναίκα, η οποία μόλις τον βλέπει να πλησιάζει μαζεύει τα πόδια της από το απέναντι κάθισμα).

Γυναίκα: Εσύ, για πού το βαλεις; (Την αγνοεί εντελώς) Α, είσαι βαρύς και εσύ; Σαν τον οδηγό; (Καμία αντίδραση). Κύριος! Ολόκληρο λεωφορείο, εκατό θέσεις, σε μένα δίπλα ήρθες να κάτσεις; Ούτε γεννιέσαι μόνος σου, ούτε πεθαίνεις μόνος σου, πάντα κάποιος μαλάκας θα σε θυμηθεί. (Η γυναίκα κουνάει αηδιασμένη το χέρι μπροστά από τη μύτη της, για να διώξει μια δυσάρεστη μυρωδιά). Κύριος! (Δεν απαντάει) Κύριος, βρομάς και ζέχνεις! (Καμία αντίδραση). Βρομάς σαν αρουραίος, φύγε από εδώ παλιοβρομιάρη, δε μπορώ να πάρω ανάσα.

(Ο άντρας την καρφώνει με τα μάτια. Με σταθερή άρθρωση, γεμάτη αυτοπεποίθηση)

Άντρας: Αν ξαναμιλήσεις έτσι θα σε μαχαιρώσω στο καρύδι για να πνιγείς στο αίμα σου.

(Η γυναίκα πετρώνει από το φόβο. Ο άντρας απολαμβάνει την επιβολή του στο χώρο. Συνεχίζει)

Το χνότο σου βρομάει ούισκι. (Κοιτάει τη μύτρα στα πόδια της, περιεργάζεται το κουτί). Ξέμεινες από λεφτά.

(Ο άντρας επιστρέφει στην αρχική του στάση. Μόλις δείχνει ότι έχει αφαιρεθεί, η γυναίκα πετάγεται όρθια και πατάει το κουμπί της στάσης. Κάνει να τρέξει στον οδηγό, όμως ο άντρας σηκώνεται και αυτός και της φράζει το δρόμο).

Γυναίκα: Βοήθεια! Βοήθεια! Οδηγέ! Βοήθεια! Στάση! Βοήθεια, θα με σκοτώσει! (Στρέφεται στον άντρα) Μη με ακουμπήσεις! Το λεωφορείο θα σταματήσει, έχει ακόμα κόσμος έξω, θα με βοηθήσουν, θα σε δουν, μην κάνεις καμιά τρέλα, ηρέμησε.

Άντρας: Γλυκιά μου, δεν έχει άλλη στάση. Όπου ήταν να κατέβει κόσμος κατέβηκε. Τώρα δεν παίρνουμε άλλους. Μην κουράζεσαι, το λεωφορείο θα πάει στο τέρμα του.

(Το φωτάκι της στάσης σβήνει. Η γυναίκα ουρλιάζει)

Γυναίκα: Γιατί δεν σταμάτησε; Γιατί δε σταμάτησε; (Πατάει ξανά το κουμπί. Το φωτάκι δεν ανάβει). Η στάση! Η στάση! Θέλω να κατέβω. Οδηγέ!

Άντρας: Δε σε ακούει. Αλλά ακόμα και αν μας ακούει, ακόμα και αν μας βλέπει (βγάζει ένα μαχαίρι)..

Γυναίκα: Ααααα! Μη, σε παρακαλώ, μη!

Άντρας: Ακόμα και αν μας βλέπει, θα συνεχίσει να οδηγάει. Θέλει να γυρίσει στο σπίτι του. Κανείς δε μπορεί να τον κατηγορήσει. Ο γιος του είναι 7 χρονών. Ο γιος του δεν περιμένει καμία συντέλεια. Ο γιος του περιμένει τον Άγιο Βασίλη. Ο γιος του είναι στο μπαλκόνι, φοράει τις πιτζάμες του και περιμένει πότε θα ακουστούν τα κουδούνια που έχουν στα κέρατά τους οι τάρανδοι του Άγιου Βασίλη. Αυτός είναι ένας πατέρας που τρέχει να γυρίσει στο παιδί του. Εσύ είσαι μια μεθυσμένη, μια τρελή που περιμένει τη συντέλεια του κόσμου. Έτσι δεν του είπες; Αλήθεια, γιατί με φοβάσαι τόσο; Αφού ούτως ή άλλως λες πως έχει φτάσει η ώρα. Το σκέφτηκες αυτό; Τι σημασία έχει πώς θα τελειώσει;

Γυναίκα: Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ, άφησε με, μη με πειράξεις.

Άντρας: Τον πόνο φοβάσαι. Στα περιοδικά που διάβασες το τέλος συντελείται ανεπαίσθητα. Μια λάμψη, ένας μετεωρίτης, κάτι θαμπό που εξαϋλώνει την ανθρωπότητα από τη μια στιγμή στην άλλη. Έτσι δεν είναι;

Γυναίκα: Αν θέλεις να με.. Μπορούμε να κατεβούμε στην επόμενη στάση και να κάνουμε ό,τι θέλεις. Για όση ώρα θέλεις.

Άντρας: Όλη αυτή η εικόνα, η ανθρωπότητα που αφανίζεται σύσσωμη σε μια στιγμή.. Όλοι μαζί, αυτό είναι το κρίσιμο στοιχείο σωστά; Αυτό ελπίζουμε. Ό,τι θα χαθούμε όλοι μαζί. Κυρίως, ότι η συντέλεια δεν θα είναι κομμένη και ραμμένη στα μέτρα μας. Όμως εγώ πιστεύω πως έτσι θα γίνει. Μεταθέτεις διαρκώς το τέλος. Την συντέλεια. Εκείνη όμως είναι υπομονετική. Σε παρακολουθεί για χρόνια, ακίνητη σα σκασμένο λάστιχο, και περιμένει πότε θα αναρωτηθείς τι να χει απογίνει. Όταν πλέον αποφασίζεις να στρέψεις το βλέμμα σου πάνω της, αντικρίζεις ένα πρόσωπο γνώριμο.

Γυναίκα: Άκουσε να δεις. Ξέρω πως η ζωή σου δεν ήταν εύκολη. Ξέρω πως έχει κρύο εκεί έξω. Σου μίλησα πολύ άσχημα, δεν έπρεπε να σου μιλήσω έτσι. Σε κανέναν δεν αξίζει αυτός ο τρόπος. Λοιπόν, άκου τι έχω να σου προτείνω. Θα σου δώσω το πορτοφόλι μου. Θα βρεις λεφτά για να φας όλο το μήνα. Θα ξεχάσω ό,τι είπες και δε θα τα πω σε κανέναν, ούτε σε φίλους, ούτε στην αστυνομία, πουθενά. Εσύ θα πας να καθίσει στο μπροστινό μέρος του λεωφορείου και δε θα μου ξαναμιλήσεις. Είμαστε σύμφωνοι; Θέλω να σκεφτείς λογικά. Ο οδηγός σου ρίχνει δυο κεφάλια. Έχει ασύρματο. Αν μου κάνεις κακό, θα καλέσει την αστυνομία. Ακόμα και αν δε το αντιληφθεί αμέσως, σε τρία τέταρτα θα φτάσει στο αμαξοστάσιο. Εκεί τον περιμένουν και άλλοι

οδηγοί, θα μπουν όλοι μαζί στο αμάξι του και γυρίσει τον καθένα στο σπίτι του. Ο οδηγός θα με βοηθήσει. Αν δε σκοπεύεις να τον σφάξεις και αυτόν, την έχεις πολύ άσχημα.

Άντρας: Ο οδηγός δεν φταίει σε τίποτα. Το αντίθετο μάλιστα. Πόσο τυχερός ήμουν που βρέθηκα στο δρόμο του; Η υγρασία με είχε περονιάσει. Θα άλλαζα τον χρόνο μόνος μου. Ξέρεις η δική μου μοναξιά είναι τελείως διαφορετική από αυτό που αντιλαμβάνεσαι εσύ ως μοναξιά. Για εμένα μοναξιά είναι να μην έχεις γκόμενο, να μην έχουν χρόνο οι φίλες σου να σε συναντήσουν, να μη σε καταλαβαίνουν αυτοί που θα ήθελες να σε καταλάβουν. Για εμένα μοναξιά σημαίνει ότι οι άνθρωποι με θεωρούν αόρατο. Περνάνε από μπροστά μου και μόνο η υποψία πως ένας άνθρωπος είναι τυλιγμένος μέσα σε αυτήν την κουβέρτα και τουρτουρίζει από το κρύο είναι αρκετή για να μη χαμηλώσουν το βλέμμα και να ανοίξουν το βήμα τους. Εγώ μπορεί να κάνω βδομάδες ή και μήνες μέχρι να μιλήσω σε άνθρωπο. Έχω μήνες να συζητήσω με άνθρωπο. Την ώρα που περνάνε από μπροστά μου είναι βιαστικοί και η φωνή τους φτάνει σε εμένα μονάχα ως συγκεχυμένος θόρυβος που μπλέκεται με κορναρίσματα και γαυγίσματα σκύλων. Μη βάζεις λοιπόν στην κουβέντα τον οδηγό. Ο οδηγός είναι ένας άνθρωπος ευλογημένος. Και ως τέτοιον πρέπει να τον θεωρείς και εσύ.

Γυναίκα: Εγώ; Οπωσδήποτε, δεν θα παραλείψω. Χάρη στον οδηγό, έχω ένα μαχαίρι να μου γαργαλάει το στομάχι.

Άντρας: Δεν αισθάνεσαι λοιπόν ευγνωμοσύνη για τον άνθρωπο αυτό που αντί να τρέξει στην οικογένειά του, αντί να κάνει πως δεν μας είδε να περιμένουμε στη στάση προκειμένου να πάει μια ώρα αρχύτερα στο σπίτι του, οδηγάει αυτό το λεωφορείο για να φτάσουμε εγώ και εσύ κάπου;

Γυναίκα: Που να φτάσουμε;

Άντρας: Στον προορισμό μας, ο καθένας στον προορισμό του δηλαδή.

Γυναίκα: Τι θέλεις από εμένα; Δε σε καταλαβαίνω.

Άντρας: Εσύ γιατί τριγυρνάς μόνη σου τέτοια μέρα. Δε θα προλάβεις την αλλαγή του χρόνου; Θα αλλάξεις τον χρόνο με έναν κουρελή, που μυρίζει σαν υπόνομος και παίζει με μαχαίρια.

Γυναίκα: Δεν υπάρχει αλλαγή χρόνου φέτος. Στις δώδεκα ακριβώς. Μπουμ! Τέλος.

Άντρας: Δεν υπάρχει καμία συντέλεια για φέτος. Γιατί λοιπόν; Όλοι είναι με τις οικογένειές τους, με τους φίλους τους, τους συντρόφους τους, διασκεδάζουν, όπως και όσο μπορούν. Πώς βρέθηρες εσύ σε αυτό λεωφορείο;

Γυναίκα: Απόψε δε θα διασκεδάσει κανένας. Ξινό θα τους βγει το ρεβεγιόν.

Άντρας: Δεν αφήνεις τις σαχλαμάρες; Αν είχες έστω ένα μέρος να πας, ένα, κάποιον φίλο, κάποιο μακρινό συγγενή, καμιά ηλικιωμένη μοναχική θεία που θα ήθελε παρέα για να φάει απόψε, κάποια καβάτζα, αν είχες οποιοδήποτε μέρος, δεν θα είχες ανέβει σε αυτό το λεωφορείο. Καλύτερα να αφήσεις τις ανοησίες. Αν είχες ένα μέρος να χωθείς, ακόμα και αν ήσουν βέβαιη πώς αυτή είναι η τελευταία νύχτα του κόσμου και ότι ο κόσμος θα σκορπίσει σε χίλια κομμάτια, εσύ θα ήσουν στο μέρος αυτό και δε θα είχες ανέβει σε αυτό το λεωφορείο.

(Παύση. Την κοιτάει)

Τι απέγινε εκείνο το παιδί που κατάρπια δηλητήριο;

Γυναίκα: Ε; Σε εμένα μιλάς;

{3}

Άντρας: Το παιδί. Το παιδί που κατάρπια το δηλητήριο.

Γυναίκα: (με απόλυτη φυσικότητα) Δεν καταλαβαίνω τι λες.

Άντρας: Δε ρώτησες να μάθεις;

Γυναίκα: Να μάθω τι; Για ποιο πράγμα μου μιλάς;

Άντρας: Δε θέλεις να καθίσεις;

Γυναίκα: Να καθίσω;

(Τον παρατηρεί. Επιστρέφουν στις θέσεις τους. Ο άντρας παίζει το μαχαίρι στα δάχτυλά του)

Άντρας: Μην προσπαθήσεις να το τραβήξεις από τα χέρια μου. Λοιπόν;

Γυναίκα: Λοιπόν τι;

Άντρας: Το παιδί.

Γυναίκα: Ναι, το παιδί, γερά να είναι όλα τα παιδιά του κόσμου, δεν μου δίνεις να καταλάβω όμως σε ποιο από όλα αναφέρεσαι.

Άντρας: Θυμάσαι ποτέ κάποιος γνωστός σου να κατάπιε δηλητήριο;

Γυναίκα: Κατά λάθος εννοείς;

Άντρας: Αδιάφορο

Γυναίκα: Πώς γίνεται να καταπιείς δηλητήριο κατά λάθος; Εννοείς να αυτοκτονήσε; Κανένας φίλος ή γνωστός μου δεν έχει αυτοκτονήσει.

Άντρας: Εγώ δε μίλησα για αυτοκτονία. Σε ρώτησα για το δηλητήριο.

Γυναίκα: Ωραία, απαντάω λοιπόν, δεν υπάρχει δηλητήριο στην ιστορία.

Άντρας: Εντάξει

Γυναίκα: Τι εντάξει;

Άντρας: Εντάξει, σημαίνει εντάξει. Μου απάντησες. Ξέρεις δεν υπάρχει πάντοτε σωστή και λάθος απάντηση.

Γυναίκα: Σε παρακαλώ.

Άντρας: Ναι

Γυναίκα: Θέλω να με αφήσεις να κατέβω.

Άντρας: Θα κατέβεις εκεί που σκόπευες να κατεβείς εξαρχής.

Γυναίκα: Δε θα μου πεις εσύ που σκόπευα να κατεβώ.

Άντρας: Εκεί που κατεβαίνεις πάντα.

Γυναίκα: Με παρακολουθούσες!

Άντρας: Κοίτα είσαι εμφανώς ταραγμένη. Πρέπει να χαλαρώσεις; Αλήθεια πιστεύεις ότι ο κόσμος θα τελειώσει απόψε; Με ραντεβού στις δώδεκα; Δε σου φαίνεται κάπως αφελές αυτό; Κάπως εύκολο;

Γυναίκα: Ο κόσμος κάποτε θα τελειώσει. Ο κόσμος τελειώνει σήμερα.

Άντρας: Δε σε βλέπω ιδιαίτερα προετοιμασμένη; Η βραδιά σου είναι κάπως μίζερη.

(Η γυναίκα κάνει μια γκριμάτσα έκπληξης)

Άντρας: Όχι εννοώ και πριν από εμένα. Ειλικρινά, αν επέλεξες να περάσεις το τελευταίο σου βράδυ έτσι, η συντέλεια είναι το τελευταίο πράγμα που πρέπει να φοβάσαι.

Γυναίκα: Δε καταλαβαίνω τι θέλεις από εμένα. Αν αυτό είναι που θέλεις, στο είπα, θα κάνουμε ό,τι θέλεις, ό,τι μου ζητήσεις.

Άντρας: Δεν πιστεύω ότι ο κόσμος θα τελειώσει. Σίγουρα εμείς θα τελειώσουμε πριν από τον κόσμο. Μου γεννάς λύπηση. Είσαι τόσο δυστυχισμένη. Τη μέρα που λογάριάζες για τελευταία σου γυρνάς μόνη σου. Από όπου και αν πέρασες στη ζωή σου, δεν μπόρεσες να βρεις πουθενά νόημα. Αν είχες βρει νόημα, έστω μια υποψία νοήματος, απόψε θα έπρεπε να είχες γαντζωθεί σφιχτά σ' αυτό.

Γυναίκα: Δεν είναι όπως τα λες.

Άντρας: Δεν είμαι εδώ για να σε κρίνω. Απλά παρατηρώ πως μετά από μια ολόκληρη ζωή δεν έχεις πουθενά να κρατηθείς. Τέλος πάντων. Ας υποθέσουμε λοιπόν ότι απόψε ο κόσμος θα καταστραφεί. Τι θα έκανα αν το πίστευα πραγματικά; (σιέφτεται) Λοιπόν, ναι, αν το πίστευα, τότε γιατί όχι, τότε θα σε βίαζα.

Γυναίκα: Δεν υπάρχει λόγος να γίνεις βίαιος, δε χρειάζεσαι το μαχαίρι. Θα σου το δώσω. Σε παρακαλώ σταμάτα να με παίζεις έτσι.

Άντρας: Αν ήταν η τελευταία μου ευκαιρία εννοώ. Βλέπεις πώς είμαι. Είμαι βρόμικος. Έχω χρόνια να μυρίσω γυναίκα. Μου έχει λείψει. Η μυρωδιά μου έχει λείψει, ανεβαίνει απ' τις λαγόνες σου, τρυπώνει στα ρουθούνια και μου διαπερνάει το σώμα σα ρίγος. Θα ήθελα να γεμίσω τα ρουθούνια μου με γυναικείο ιδρώτα μια τελευταία φορά.

Γυναίκα: Θέλεις να κατεβούμε και να σου το δώσω;

Άντρας: (Την αγνοεί) Αυτά όλα αν πίστευα πως η ζωή μου τελειώνει. Εδώ όμως ο μόνος που πιστεύει κάτι τέτοιο είσαι εσύ και εσύ δεν έχεις ιδέα πώς να διασκεδάσεις το φινάλε σου. Λοιπόν, θα προσπαθήσω να σε ανακουφίσω

Γυναίκα: Θα μου δώσεις νόημα;

Άντρας: Θα σε κάνω να ξεχαστείς. Αυτό είναι όλο. Το τι θα κάνεις μετά είναι δικό σου θέμα.

Γυναίκα: Μεταξύ μας τώρα πάντως, μόνο ευκολότερη δεν κάνεις την κατάσταση μέχρι τώρα.

Άντρας: Και την ώρα που ανέβηκα, ήσουν δύσκολα, ήσουν πολύ δύσκολα. (Ακουμπάει το μαχαίρι στη άδεια θέση δίπλα του) Είπαμε έτσι; Μην το διανοηθείς.

{4}

Γυναίκα: Άντε λοιπόν, για να σε δω, βοήθησε με να ξεχαστώ!

Άντρας: Γενικά, όταν είμαστε αγχωμένοι, βοηθάει περισσότερο να μιλάμε παρά να ακούμε. Όταν είσαι αναγκασμένος να ακούς, αφαιρείσαι και καταλήγεις χαμένος στις σκέψεις σου. Οπότε καλύτερα να μιλήσεις εσύ για κάτι που σου αρέσει και σε διασκεδάζει.

Γυναίκα: Όπως;

Άντρας: Καλά εγώ θα σου πω; Βλέπεις; Το νόημα που λέγαμε. Θα μιλήσουμε για κάτι όμορφο, κάτι ανέμελο.

Γυναίκα: Να κουμπώσω λίγο το παλτό μου επειδή κρύωσα. Το κουμπώνω ε, τώρα το κουμπώνω, πρόσεξε μη ξεντεριάσεις επειδή κουνήθηκα.

Άντρας: Κρύωσες.. Καλοκαίρι κάπως καλύτερα ε;

Γυναίκα: Πολύ καλύτερα. (ήχος φερμουάρ)

Άντρας: Καλοκαίρια. Πες μου για τα παιδικά σου καλοκαίρια.

Γυναίκα: Πόσο παιδί;

Άντρας: Τότε που έλkeinαν τα σχολεία.

Γυναίκα: Τότε που κλείναν τα σχολεία... Ήμουν το πιο τυχερό παιδί.

Άντρας: Χαίρομαι που το παραδέχεσαι.

Γυναίκα: Είχαμε εξοχικό δίπλα στη θάλασσα. Η μαμά μου ήταν δασκάλα, δεκαπέντε Ιουνίου είχε σχολάσει και εκείνη. Με έπαιρνε και πηγαίναμε στο εξοχικό.

Άντρας: Ο μπαμπάς;

Γυναίκα: Ο μπαμπάς, δούλευε. Ερχόταν τα σαββατοκύριακα και όταν έπαιρνε την άδειά του έμενε μαζί μας για τρεις βδομάδες.

Άντρας: Και τι έκανες στο εξοχικό σου;

Γυναίκα: Τα γνωστά. Μπάνιο, πολλές ώρες μπάνιο, κουβαδάκια, παγωτά. Πολλά παγωτά, κάθε καλοκαίρι. Τα γνωστά, όμως ήταν όλα τόσο ωραία. Ξέρεις τι θυμάμαι πολύ έντονα;

Άντρας: Πες μου

Γυναίκα: Το αντηλιακό μου. Έπρεπε να βάζω πολύ αντηλιακό για να μη βγάλω φακίδες. Δεν ξέρω πως τύχαινε, για χρόνια το αντηλιακό μου μύριζε καρπούζι. Εκείνα τα καλοκαίρια μου μύριζαν καρπούζι.

Άντρας: Έχεις αδέρφια;

Γυναίκα: Τσούκου (Αρνητικά)

Άντρας: Τίποτε ξαδέλφια;

Γυναίκα: Ναι, δυο ξαδέλφες από τη μεριά του πατέρα μου.

Άντρας: Κάνατε μαζί διακοπές;

Γυναίκα: Α, όχι ήταν πολύ μεγαλύτερες, πήγαιναν ήδη γυμνάσιο.

Άντρας: Άρα ήσασταν οι δυο σας, εσύ και η μαμά.

Γυναίκα: Ναι, αλλά είχα φίλους.

Άντρας: Είχες και φίλους! Για δεξ!

Γυναίκα: Όλα τα παιδιά έχουν φίλους. Ναι, παίζαμε παρέα.

Άντρας: Κρυφτό, κυνηγητό, βουτιές, καστράκια στην άμμο, άμμος στο βραχί..

Γυναίκα: (Γελάει) Ναι, συνέβησαν όλα αυτά.

Άντρας: Κρατήσατε επαφές;

Γυναίκα: Μπα, τους περισσότερους δεν τους ξαναείδα. Δεν υπάρχουν πια.

Άντρας: Δεν υπάρχουν;

Γυναίκα: Ούτε και εγώ υπάρχω. Δεν έχει απομείνει τίποτε από τους αλλοτινούς εαυτούς μας. Τίποτε από τότε. Και μετά, ξέρεις, μόλις χαθεί το κοινό σημείο

αναφοράς.. Τα παιδιά μεγαλώνουν γρήγορα, αλλάζουν γρήγορα. Ένα μικρό χρονικό χάσμα είναι συνήθως αγεφύρωτο. Συναντιέσαι και δεν έχεις για τι να μιλήσεις.

Άντρας: Έτσι είναι, δυστυχώς. Ήταν όμως και εκείνο το παιδί που έμενε δίπλα σας.

Γυναίκα: Στο εξοχικό μας;

Άντρας: Ναι, είχατε εξοχικό δίπλα δίπλα.

Γυναίκα: Όπα, μισό λεπτό, εσύ που το ξέρεις αυτό;

Άντρας: Έμενε δίπλα σας ένα παιδί;

Γυναίκα: Που θες να θυμάμαι; Δεν ήμουν ούτε δέκα χρονών. (σιέφτεται) Οι γονείς μας είχαν εξοχικό δίπλα δίπλα. Ναι, παίζαμε μαζί κάθε καλοκαίρι. (σταματάει) Που το ξέρεις;

Άντρας: Το υπέθεσα. Έτσι γίνεται πάντα, υπάρχει ένα γειτονάκι με το οποίο κάνατε παρέα.

Γυναίκα: Καλά μην μου πεις ότι είσαι από εκεί.

Άντρας: Νομίζεις πώς αν ήμουν από εκεί θα ήταν ποτέ δυνατόν να σε αναγνωρίσω τόσα χρόνια μετά.

Γυναίκα: Θα ήταν απίστευτο αν μπορούσες.

Άντρας: Λοιπόν, εξοχικά δίπλα δίπλα και το παιδί.

Γυναίκα: Ναι.

Άντρας: Δεν είπαμε ακόμα, αγόρι ή κορίτσι.

Γυναίκα: Αγόρι. Πηγαίναμε ίδια τάξη. Οι γονείς μας έκαναν πολύ παρέα και έτσι κάναμε και εμείς. Όταν γυριζαμε από τη θάλασσα κάναμε ντουζ και το βράδυ οι γονείς βρίσκονταν στον κήπο των σπιτιών. Συνήθως εναλλάξ, ένα βράδυ στο δικό μας, το άλλο στη δική τους αυλή.

Άντρας: Πηγαίνατε και εσείς.

Γυναίκα: Ναι, ήμασταν μικροί τότε και δε μας άφηναν να βγούμε. Πρακτικά, τα βράδια ήταν η μόνη παρέα που είχα.

Άντρας: Το παιδί εννοείς;

Γυναίκα: Ναι, το παιδί.

Άντρας: Τι κάνει αυτό το παιδί;

Γυναίκα: Καλή ερώτηση. Δεν έχω ιδέα. Δεν μπορώ καλά καλά να θυμηθώ πότε συναντηθήκαμε για τελευταία φορά.

Άντρας: Να βοηθήσω. Λογικά ήταν την τελευταία φορά που πήγες στο εξοχικό σου.

Γυναίκα: (Σκέφτεται) Όχι, ήταν πιο πίσω. Εμείς πουλήσαμε το εξοχικό όταν τελείωσα το σχολείο. Έχω πάρα πολλά χρόνια να ακούσω νέα του. Για τα περισσότερα παιδιά δηλαδή. Σου είπα, σιορπίσαμε.

Άντρας: Μήπως πέθανε;

{5}

Γυναίκα: Να πέθανε! Όχι, γιατί να πέθανε; Ήταν γύρω στην ηλικία μου. Πρέπει να κοντεύει τα σαράντα.

Άντρας: Η μόνη σου παρέα τα βράδια και εσύ δε μπορείς να θυμηθείς την μέρα που είπατε αντίο.

Γυναίκα: Έτσι γίνεται με τους ανθρώπους, με τις παρέες: γεμίζουν αδειάζουν. Αδειάζουν με λιγότερο θόρυβο από ό,τι γεμίζουν, πιο ανεπαίσθητα. Και οι άνθρωποι, απλά φεύγουμε και σπάνια θα ζητήσει κανείς κάποια εξήγηση.

Άντρας: Η συμφωνία της σιωπής.

Γυναίκα: Ομερτά. Μεταξύ κατεργαριών, ασφαλώς. Η επόμενη αναχώρηση είναι η δική σου. Μαθαίνεις να μην απορείς. Και ακόμα και αν απορείς, δεν ρωτάς.

Άντρας: Ήσουν πολύ μικρή ακόμα για να έχεις μάθει το μάθημά σου.

Γυναίκα: Αλήθεια είναι αυτό. Πάντως τα ίχνη του παιδιού κάποτε χάθηκαν και δεν άκουσα γι' αυτόν ούτε για τους δικούς του.

Άντρας: Ωστε χάθηκαν τα ίχνη. Κάποια χνάρια όμως θα άφησε πίσω του.

Γυναίκα: Τώρα δεν θα είχε κανένα νόημα να τον αναζητήσω.

Άντρας: Δεν εννοώ για να τον αναζητήσεις. Εννοώ πώς κάτι πρέπει να άφησε μέσα σου αυτό το παιδί. Οι παιδικές φιλίες είναι ό,τι πιο ανόθευτο κουβαλάμε. Αφήνουν πάντοτε κάτι μέσα μας από την καθαρότητά τους.

Γυναίκα: Μπορείς να θυμηθείς την ανεμελιά εκείνων των ημερών;

Άντρας: Δεν ήμουν πάντα έτσι.

Γυναίκα: Απομένει κυρίως μια αίσθηση των ημερών, σχεδόν καθόλου λεπτομέρειες.

Άντρας: Τι θυμάσαι από τον φίλο σου;

Γυναίκα: Λίγα πράγματα. Θυμάμαι κυρίως πράγματα που κάναμε μαζί. Εννοώ τα πράγματα καθαυτά, το παιχνίδι, όχι τη συμμετοχή καθενός μας σε αυτό.

Άντρας: Ήταν ψηλός; Ήταν αδύνατος;

Γυναίκα: Δε θυμάμαι πώς έμοιαζε. Σίγουρα πιο μεγαλόσωμος από εμένα. Όμως εγώ ήμουν τόσο μικροκαμωμένη που με φωνάζανε δαχτυλήθρα. Χωρούσα να περάσω όρθια κάτω από μια κερέλα. Ήταν καλός στο κολύμπι, ο πιο γρήγορος από όλα τα αγόρια.

Άντρας: Ο κανόνας είναι πως ασυνείδητα συγκρατούμε ένα χαρακτηριστικό από κάθε άνθρωπο που γνωρίζουμε, ώστε να τον ξεχωρίζουμε αστραπιαία από τους υπόλοιπους.

Γυναίκα: (σιέφτεται) Μα φυσικά, εκείνο το χαμόγελο.

Άντρας: Πλατύ και όμορφο.

Γυναίκα: (Σιέφτεται, ζορίζεται) Όχι. Αυτό το χαμόγελο δεν ήταν το χαμόγελο παιδιού.

Άντρας: Πώς χαμογελάνε τα παιδιά;

Γυναίκα: Σα να χαμογελάνε για πρώτη φορά.

Άντρας: Μήπως θυμάσαι λάθος;

Γυναίκα: Το χαμόγελό του με τρομάζει. Είναι μεγάλο, αφύσικα μεγάλο, τόσο που έχεις την αίσθηση ότι σου επιτίθεται με ειρωνεία. Είναι το χαμόγελο που έχουν οι κλόουν στα θρίλερ. Αμετακίνητο στο πρόσωπο. Ένα χαμόγελο που δε θα δειλιάσει μπροστά σε τίποτα, που δεν εξαρτάται από εσένα.

Άντρας: Λοιπόν, δεν ακούγεται ευχάριστο.

Γυναίκα: Δεν ήταν πάντα έτσι.

Άντρας: Δηλαδή;

Γυναίκα: Δε μπορεί να ήταν πάντα έτσι. Αν ήταν πάντα έτσι δε θα μπορούσα να περάσω τόσα καλοκαίρια μαζί του.

Άντρας: Τι υπάρχει πριν από αυτό το χαμόγελο;

Γυναίκα: Δε μπορώ να στο περιγράψω. Είναι όλα θολά. Αυτό το χαμόγελο σκεπάζει όλα όσα έχουν προηγηθεί. Δε μπορώ να θυμηθώ το πρόσωπό του χωρίς να θυμηθώ αυτό το χαμόγελο.

Άντρας: Έπαφες να μαθαίνεις νέα του φίλου σου από τότε που τον είδες να χαμογελάει.

Γυναίκα: Όταν χαμογελούσε έμοιαζε να βρίσκεται πάνω από τα πράγματα. Σαν να του γαργαλούσε το στομάχι η ικανοποίηση για την γνώση που είχε πάνω σε ό, τι τον περιέβαλε.

Άντρας: Οι άντρες με αυτοπεποίθηση είναι γοητευτικοί. Απολαμβάνουν πάντα τον έλεγχο που έχουν στην κατάσταση. ▽

Γυναίκα: Θέε μου!

Άντρας: Τι έπαθες;

(Η γυναίκα δακρύζει, δακρύζει και αφήνει έναν λυγμό. Ο άντρας την παρακολουθεί χωρίς να επεμβαίνει. Περιμένει)

Γυναίκα: Δε θέλω να ξαναδώ αυτό το πρόσωπο. (κλαίει)

Άντρας: Για τον φίλο σου μιλάς;

Γυναίκα: Δεν αντέχω να τα δω. Δεν αντέχω. Δεν θέλω.

Άντρας: Το χαμόγελο είναι. Σε φοβίζει το χαμόγελο.

Γυναίκα: Πονάω όταν τα βλέπω. Πονάνε και εκείνα αλλά δεν το καταλαβαίνουν. Δεν καταλαβαίνουν τίποτα. Εγώ πονάω, δεν αντέχω.

Άντρας: Προσπάθησε να ηρεμήσεις (κρύβει το μαχαίρι στο παλτό του).

(Η γυναίκα κλαίει ασταμάτητα με λυγμούς)

Γυναίκα: Όλα ήταν κομμάτια σε εκείνο το βλέμμα. Πονούσε. Ήθελε να μιλήσει. Να ρωτήσει το γιατί. Δυο θαμπές λίμνες για μάτια. Δε με κοιτούσε. Δεν κοιτάει πουθενά. Κοιτάει κάπου στο μέσο της απόστασης που σας χωρίζει. Αντιδρά στη φωνή σου σαν να πρόκειται για κάποια μικρή έκρηξη που τον κάνει να σαστίσει και να τρομάξει. Θέλει να ξεφύγει από τη φωνή σου, θέλει να ξεφύγει από όλα. Θέλει να τρέξει. Όμως κάθεται ακινητοποιημένος και με κοιτά. Με κοιτάζει με το χαμένο του βλέμμα, με τα υγρά του μάτια, με το χαμόγελό του.

(Κρύβει το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια)

{6}

Άντρας: Μην λερώσεις τις αναμνήσεις σου. Ένα χαμόγελο είναι ένα χαμόγελο και τίποτε παραπάνω.

Γυναίκα: Απλώς είναι εκεί.

Άντρας: Απλώς είναι εκεί. Άκουσε με, δε θέλουμε να στεναχωρηθούμε. Είναι οι τελευταία ώρα σου πριν την καταστροφή. Αν το έτσι το θέλεις, ασφαλώς. Ας επικεντρωθούμε σε ό,τι είναι ευχάριστο. Το αγόρι αυτό ήταν όμορφο.

Γυναίκα: Πρέπει να ήταν.

Άντρας: Ήταν ψηλό, αθλητικό. Ήταν ιδιαίτερο. Λίγοι άνθρωποι είναι ιδιαίτεροι, ακόμα λιγότερα παιδιά.

Γυναίκα: Ήταν όμορφος.

Άντρας: Τον ερωτεύτηκες; Πρόλαβες να τον ερωτευτείς;

Γυναίκα: Ήμουν πολύ μικρή, δε μπορώ να θυμηθώ.

Άντρας: Μήπως σου είπαν κάτι οι γονείς σου; Οι γονείς διασκεδάζουν με τα παιδικά φλερτ.

Γυναίκα: Μπα, όχι ποτέ δε μου είπαν κάτι τέτοιο. Γενικά δεν θυμάμαι να μίλησαν ποτέ οι γονείς μου για τους γείτονες.

Άντρας: Ποτέ; Για ποιο λόγο απέφευγαν να συζητούν αυτό το θέμα;

Γυναίκα: Δεν είπα ότι το απέφευγαν. Απλώς δεν το συζητούσαν. Στην τελική, έτσι είναι αυτά τα πράγματα. Το χειμώνα δεν μιλάμε για τα καλοκαίρια μας. Είναι δυο κόσμοι διαφορετικοί.

Άντρας: Για ποιο λόγο δεν ξαναμίλησες με τον φίλο σου;

Γυναίκα: Σου είπα, χάσαμε τα ίχνη του. Έπαψαν να έρχονται το καλοκαίρι και λίγα χρόνια μετά πουλήσαμε και εμείς το εξοχικό μας.

Άντρας: Είστε αρκετά άτυχοι. Θα μπορούσατε να είχατε συναντηθεί. Η Θεσσαλονίκη είναι τόσο μικρή πόλη. Τελικά όλοι κυκλοφορούν στο κέντρο. Θα έπρεπε να είχατε διασταυρωθεί τυχαία στο δρόμο. Ή σε κάποιο λεωφορείο. Όπως εμείς.

Γυναίκα: Δε θα τον αναγνώριζα.

Άντρας: Ίσως όχι. Αλλά θα άκουγες τη φωνή του. Θα μιλούσε σε κάποιον, θα απαντούσε στο κινητό του, κάτι. Η φωνή με τα χρόνια βαθαίνει, αλλά ο τόνος μένει अपαράλλακτος. Η φωνή αυτή μου φαίνεται οικεία, θα σκεφτόσουν. Θα έστρεφες το κεφάλι προς τη μεριά του και αν ήσουν θαρραλέα θα τον ρωτούσες «Μήπως είσαι ο», πώς λέγεται ο φίλος σου;

(Δεν απαντάει)

Άντρας: Δεν θέλεις να πεις. Δεν έχει σημασία. Θα στρεφόσουν λοιπόν προς την φωνή και θα έκανες το βήμα. Θα συζητούσατε για τα χρόνια που μεσολάβησαν, κάπως αμήχανα, μετά κάπως πιο θερμά για τα χρόνια που ζήσατε μαζί. Ίσως να βγαίνατε και για καφέ.

Γυναίκα: Είναι αδύνατον.

Άντρας: Ποιο πράγμα;

Γυναίκα: Να ακούσω τη φωνή. (παύση) Δε έχει φωνή.

Άντρας: Ήταν κωφάλαλος;

Γυναίκα: Δεν έχει την φωνή του. Έχασε τη φωνή του εκείνη την μέρα. Δεν άκουσα ξανά την φωνή του.

Άντρας: Το θέμα σε ταράζει. Έλα να συζητήσουμε κάτι πιο ευχάριστο. Θέλεις να μου πεις για....

Γυναίκα: Παίζαμε. Και μετά το παιχνίδι δεν ξαναμίλησε. Τα βράδια οι γονείς μας κάθονταν στη βεράντα ή στον κήπο. Το εξοχικό ήταν μεγάλο, ο κήπος ήταν περιφραγμένος. Πρακτικά μας άφηναν να κάνουμε ό, τι θέλουμε. Μόνο κάθε λίγο κάποιος από τους γονείς άφηνε την θέση του και ερχόταν να μας χαζέψει που παίζαμε και να μας ρωτήσει αν είμαστε καλά. Παίζαμε, τι άλλο

μπορούν να κάνουν δύο παιδιά; Η μεγαλύτερη μας διασκέδαση ήταν να φτιάχνουμε ιστορίες και καθώς τις πλάθουμε να γινόμαστε κομμάτι τους. «Ήταν ένας κακός μάγος» ,έκανε εκείνος την αρχή, και την στιγμή που το έλεγε είχε μεταμορφωθεί στον πιο μοχθηρό μάγο που ήταν έτοιμος να σκορπίσει τα σκοτάδια του. Δεκάδες, εκατοντάδες, χιλιάδες ιστορίες. Είναι όλες ένα μπλεγμένο κουβάρι μέσα στη μνήμη μου τώρα, έτσι που ούτε το χρώμα του νήματος δε μπορώ να διακρίνω. Κάθε βράδυ όχι μια, πολλές ιστορίες. Και τον χειμώνα, όταν δε συναντιόμαστε, έβαζα τα δυνατά μου να φανταστώ μιαν ιστορία που θα τον ξαφνιάσει και θα τον μαγνητίσει με τον τρόπο που με ξάφνιαζαν και με καθήλωναν οι δικές του ιστορίες. Είχα προσπαθήσει να παίξω και με τους συμμαθητές μου το παιχνίδι, όμως δεν είχε πλάκα. Κανένας δεν έπαιζε με τη σοβαρότητα που έπαιζε ο Γιαννάκης, κανένας δεν είχε την αφοσίωση και την επινοητικότητα του, κανένας δεν γινόταν πράγματι ο μάγος τη στιγμή που το ανήγγειλε.

Άντρας: Γιαννάκη τον λένε. Γιάννη.

Γυναίκα: Ο Γιαννάκης...Ήταν ο μάγος, ο ιππότης, ο λύκος, ο βασιλιάς, ο ζητιάνος, ο Θεός, ο κεραινός, ο γύπας, ο δράκοντας, το φίδι, το μωρό, το παιδί, ο πατέρας, ο νεκρός, το δέντρο, ό,τι απαιτούσε κάθε φορά το παιχνίδι μας. Και την ίδια ώρα που εκείνος βυθιζόταν στο ρόλο του, χάραζε το περίγραμμα της ιστορίας μας. Εγώ ήμουν η βασίλισσα και εκείνο ήταν το κάστρο μου. Εγώ ήμουν η μέλισσα και εκείνο το λουλούδι μου. Ένα βράδυ αρχίσαμε να παίζουμε. Όπως κάθε προηγούμενη φορά. Είχε ψύχρα εκείνο το βράδυ και στον κήπο ανέβαινε η υγρασία της θάλασσας. Οι γονείς μας έβαλαν να παίζουμε μέσα στο σπίτι για να μην αρρωστήσουμε. Καθίσαμε πάνω στο διπλό κρεβάτι των γονιών. Ο μπαμπάς ήρθε να ρωτήσει αν είμαστε εντάξει και μας άφησε δυο πιάτα γλυκό πάνω στο τραπέζι. Επέστρεψε στην παρέα του και μείναμε μόνοι. Ξεκινήσαμε να παίζουμε. Ο Γιαννάκης με σοβαρό ύφος άρχισε να σχηματίζει το σύμπαν της ιστορίας.

Άντρας: Τι έλεγε η ιστορία σας;

Γυναίκα: Δε είμαι σίγουρη. Δεν είναι και τόσο σημαντικό. Θα μπορούσε να είναι όπως ξεκίνησα να σου λέω. «Ήταν κάποτε ένας κακός μάγος». Ή αλλιώς «Ήταν κάποτε ένας μικρός μάγος». Ο μάγος ήθελε να μεταμορφώσει όλα τα πουλιά του κόσμου σε νυχτερίδες. Μόνο μια όμορφη κοπέλα θα μπορούσε να τον σταματήσει. Ο μάγος μεταμορφώνει όχι μόνο τα πουλιά αλλά και όλα τα ζώα σε νυχτερίδες που μαυρίζουν τον ουρανό πετώντας σε σμήνη. Η κοπέλα συναντάει τον μικρό μάγο. Θέλει να του αλλάξει γνώμη. Να του εξηγήσει ότι

αυτό που έκανε είναι άσχημο και κακό. Ο μικρός μάγος δεν αλλάζει γνώμη. Ξαφνικά όμως πλησιάζει την κοπέλα και την στριμώνχνει σε μια γωνία του παλατιού του. Ο μάγος κοιτάει την κοπέλα με μάτια πλημμυρισμένα από χαρά και ένα χαμόγελο ευχαρίστησης. Ο μικρός μάγος κλείνει τα μάτια και σκύβει προς το μέρος της όμορφης κοπέλας. Η κοπέλα ξαφνιάζεται και σπρώχνει με δύναμη τον μάγο που παραπατά, χάνει την ισορροπία του. Πέφτει πάνω στο μεγάλο καθρέφτη μέσα από τον οποίο μπορεί να κοιτάξει κάθε πόλη του κόσμου. Ο καθρέφτης σπάει.

Άντρας: Χτύπησε; Ο μάγος.

Γυναίκα: (κομπιάζει) Ο μικρός μάγος ήταν τυχερός. Ήταν πολύ τυχερός. Έκοψε μόνο το χέρι του. Ο καθρέφτης έγινε θρύψαλα, θα μπορούσε να του είχε χαράξει όλο του το κορμί. Το γυαλί θα μπορούσε να είχε μπει στα μάτια του. Όμως ο μικρός μάγος ήταν πολύ τυχερός. Μόνο ένα κομμάτι έπεσε και του έκοψε το χέρι, λίγο πάνω από την παλάμη.

Άντρας: Τι έκανε ο μάγος;

Γυναίκα: Ο μάγος είχε μεταμορφώσει όλα τα πλάσματα σε νυχτερίδες. Ήταν ένας πανίσχυρος μάγος που θα μπορούσε με μια κίνηση του ραβδιού του να θεραπεύσει την πληγή του.

Άντρας: Έτσι έκανε;

Γυναίκα: Όμως ο μάγος αντί να γιατρέψει την πληγή του κοίταξε την κοπέλα. Στο πρόσωπό του είχε μείνε κρεμασμένο, ξεχασμένο, εκείνο το χαρούμενο βλέμμα, το γλυκό χαμόγελο. Μετά έστρεψε το βλέμμα στο χέρι του και είδε το αίμα να αναβλύζει μέσα από την πληγή. Το κόψιμο ήταν βαθύ. Ήταν τόσο κόκκινο. Ο μικρός μάγος ξαφνιάστηκε από το πόσο κόκκινο ήταν το αίμα του. Αιμορραγούσε. Έστεκε ακίνητος και έβλεπε το τραύμα του να αιμορραγεί λες και του γεννούσε κάποια κρυφή ευχαρίστηση. Δε σήκωσε ούτε μια στιγμή το βλέμμα για να κοιτάξει την κοπέλα. Ήταν τελείως απορροφημένος από το τραύμα του. Δεν προσπάθησε να σταματήσει την αιμορραγία, το αίμα κύλησε μέχρι τα δάχτυλά του και του έβαψε τα νύχια και εκείνος το μόνο που έκανε ήταν να περιεργάζεται με το βλέμμα τη ροή του αίματος πάνω στο δέρμα.

(Κοιτιούνται)

Άντρας: Και η κοπέλα; Τι έκανε η κοπέλα;

Γυναίκα: Η κοπέλα τρόμαξε. Τρόμαξε περισσότερο από τον μάγο αλλά δεν τόλμησε να τον ενοχλήσει. Έδειχνε τόσο έκπληκτος, τόσο απορροφημένος στην παρατήρηση του, που η κοπέλα δε θέλησε να τον πλησιάσει. Σιέφτηκε πώς ο μάγος δε θα ήθελε να τον πλησιάσει κανέννας.

Άντρας: Η κοπέλα τι ήθελε;

Γυναίκα: Η κοπέλα ήθελε... (Παύση)

Κάποια στιγμή το τραύμα σταμάτησε να αιμορραγεί. Ο μάγος σήκωσε το βλέμμα και κοίταξε την κοπέλα που είχε μείνει στη θέση της. Το βλέμμα του μάγου είχε αλλάξει. Ήταν υγρό. Μονίμως υγρό, αλλά όχι με έναν τρόπο σταθερό και συγκεκριμένο. Όποτε κοιτούσες τον μάγο έδινε άλλοτε την εντύπωση πώς είναι έτοιμος να κλάψει και άλλοτε πως τα μάτια του γυάλιζαν έκθαμβα μπροστά σε μια φοβερή αποκάλυψη που είχε μόλις συντελεστεί μπροστά του.

Άντρας: Τι της είπε;

Γυναίκα: (Κοιτάει έξω από το παράθυρο για λίγη ώρα, έπειτα κοιτάει τον άντρα αλλά αργεί αν του απαντήσει)

Δεν ξέρω. Δεν της είπε τίποτε. Ίσως να προσπαθούσε να της πει κάτι με εκείνο το βλέμμα. Όμως δεν της είπε ούτε μια λέξη. Η κοπέλα περίμενε να ακούσει μια λέξη. Τον παρακαλούσε με τα μάτια να της πει κάτι, οτιδήποτε, όμως εκείνος την κοιτούσε με το υγρό του βλέμμα.

{7}

(Παύση, η γυναίκα συνεχίζει να κοιτάει έξω από το τζάμι)

Άντρας: Και μετά;

Γυναίκα: Μετά. Μετά η κοπέλα έφυγε από το κάστρο και δεν ξαναείδε τον μάγο.

Άντρας: Και ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα. Εκτός ίσως από τα πουλάκια που έμειναν νυχτερίδες.

(Η γυναίκα σηκώνεται όρθια, παίρνει την τσάντα της και κινείται προς την έξοδο του λεωφορείου. Ο άντρας της αρπάζει γερά τον καρπό και την τραβάει

πίσω στη θέση της. Η γυναίκα βάζει τα κλάματα, κλαίει σαν να μην είναι κανέναν μπροστά της)

Άντρας: Για αυτό φύγατε από εκείνο το μέρος.

Γυναίκα: Δεν ξαναμίλησε ποτέ το καταλαβαίνεις;

Άντρας: Ένα μέρος γεμάτο σκοτεινές μνήμες, πικρούς συνειρμούς.

Γυναίκα: Χαμογελούσε. Με φόβιζε εκείνο το χαμόγελο. Γιατί χαμογελούσε έτσι;

Άντρας: Ποια ήταν η αντίδραση των γονιών σου;

Γυναίκα: Δεν έχει να κάνει με αυτό.

Άντρας: Οι γονείς του παιδιού. Πρέπει να σε μίσησαν για αυτό που έκανες στο παιδί τους. Είμαι βέβαιος ότι και την ώρα που έσβηνε η μάνα του παιδιού είχε μια κατάρρα για εσένα στα χείλη και το μίσος φωλιασμένο στην καρδιά της.

Γυναίκα: Δεν έκανα τίποτα.

Άντρας: Κατέστρεφες την ζωή ενός παιδιού και επιμένεις πώς δε σου αναλογεί τίποτε από αυτήν την ιστορία.

Γυναίκα: Δεν ήθελα να κάνω τίποτε. Ήταν ένα ατύχημα σε ένα παιχνίδι μεταξύ παιδιών. Ήταν μονάχα ένα κόψιμο στο χέρι

Άντρας: Αυτό είπες στους γονείς σου; Στους γονείς του παιδιού; Είπες ότι ήταν ένα ατύχημα που το παιδί τους έμεινε έτσι;

Γυναίκα: Ήταν η κακιά η ώρα και δεν έχω καμία σχέση με όλο αυτό.

Άντρας: Δεν έχεις καμιά σχέση με το ότι το παιδί δεν ξαναμίλησε;

Γυναίκα: Ήταν ένα κόψιμο στο χέρι.

Άντρας: Τους το είπες, φαντάζομαι.

Γυναίκα: Δεν είπα τίποτε.

Άντρας: Ωστε δεν είπες τίποτε. Σου κόπηκε και εσένα η λαλιά;

Γυναίκα: Πάψε! Πάψε, παλιομαλάκα!

(Ο άντρας τραβάει το μαχαίρι μέσα από το παλτό του και το φέρνει στο λαιμό της γυναίκας)

Άντρας: Μια λέξη ακόμα.

Ήσουν μικρό παιδί. Δε μπορούσες να ξέρεις, σωστά; Το παιδί το είδε γιατρός;

Γυναίκα: Όταν ήρθε ο μπαμπάς στο δωμάτιο εγώ είχα πάει στο μπάνιο. Βρήκε τον Γιαννάκη να στέκεται ακίνητος, με το χέρι ματωμένο και κοιτώντας στο κενό. Οι γονείς έτρεξαν μέσα στο σπίτι. Με έβγαλαν βιαστικά από το μπάνιο για να πάρουν το φαρμακείο, με ρώτησαν τι είχε συμβεί, τους απάντησα ότι παίζαμε και είχαμε κάνει ένα διάλλειμα για να πάω στην τουαλέτα. Ρώτησα τους γονείς του Γιαννάκη αν θα έφευγαν από τώρα, γιατί δεν είχαμε ακόμα τελειώσει το παιχνίδι. Δεν μου έδωσαν σημασία. Έπλυναν καλά το χέρι του, το καθάρισαν από τα αίματα και απολύμαναν την πληγή. Η μαμά μάζεψε τον σπασμένο καθρέφτη για να μην πατήσουμε τα γυαλιά και τραυματιστούμε. Ο πατέρας του Γιαννάκη τον ρωτούσε αν ήταν καλά, αν πονούσε, όμως ο Γιαννάκης δεν απαντούσε, έκανε απλά ένα ταραγμένο, καταφατικό νεύμα και μετά έμενε ήσυχος. Οι γονείς του τα μάζεψαν όλα άρον άρον και πήγαν στο σπίτι τους.

Άντρας: Κοιμήθηκες καλά εκείνο το βράδυ;

Γυναίκα: Με έβαλε για ύπνο ο πατέρας μου.

Άντρας: Το παιδί; Τι έγινε το παιδί;

Γυναίκα: Το παιδί.. Το παιδί κοιμήθηκε νωρίς εκείνο το βράδυ. Οι γονείς του το παρακολουθούσαν. Φοβούνταν μήπως ανεβάσει πυρετό. Το πρωί θα έπρεπε όλα να είναι καλά. Όμως όταν ξύπνησε το παιδί δεν απαντούσε στις ερωτήσεις των γονιών του. Τους κοιτούσε με το υγρό, απλανές βλέμμα και χαμογελούσε.

Άντρας: Το πήγαν στο γιατρό.

Γυναίκα: Στο νοσοκομείο. Είπαν πως οι γιατροί τους καθησύχασαν. Ήταν το πρώτο σοκ από τον τραυματισμό. Συμβαίνει σε άτομα που αιμορραγούν έντονα για πρώτη φορά, ιδίως όταν συμβαίνει σε τόσο νεαρή ηλικία.

Άντρας: Και μετά;

Γυναίκα: Μετά δεν ξέρω.

Άντρας: Δεν τον ξαναείδες; Ούτε ξέρεις αν συνήλθε.

Γυναίκα: Όχι, έφυγαν για την πόλη.

Άντρας: Και εσύ συνέχισες τις διακοπές σου. Αλήθεια τώρα; Επιμένεις να με κοροϊδεύεις;

Γυναίκα: Δεν σε κοροϊδεύω.

Άντρας: Νιώθεις πώς δεν έχει καμία ευθύνη σε όλο αυτό;

Γυναίκα: Τι ευθύνη μπορεί να έχει ένα παιδί επτά ετών;

Άντρας: Αν είσαι τόσο αθώα γιατί έκρυψες την αλήθεια από τους γονείς του παιδιού;

Γυναίκα: Τι ηλίθια ερώτηση! Επειδή φοβήθηκα.

Άντρας: Φοβήθηκες; Φοβάσαι ακόμα; Τόσο που να υποκρίνεσαι ότι η ιστορία αυτή δεν έμεινε χαραγμένη στο μυαλό σου όσο καμία άλλη; Να υποκρίνεσαι ότι ανασύρεις τις λεπτομέρειες της βραδιάς εκείνης με δυσκολίες; Ότι δε θυμάσαι το παιδί; Δε θυμάσαι τίποτε με βεβαιότητα, εκτός από το γεγονός πως δεν έχεις καμία ευθύνη που κατέστρεψες τη ζωή εκείνου του παιδιού.

Γυναίκα: Ναι, αυτό είναι το μόνο σίγουρο.

Άντρας: Να φανταστώ ότι κάποια στιγμή οι γονείς σου έμαθαν ό,τι είχε συμβεί. Έμαθαν όλη την αλήθεια. Ε;

Γυναίκα: Φυσικά

Άντρας: Τους τα είπες όλα, όπως τα είπες τώρα και σε εμένα.

Γυναίκα: Ναι

Άντρας: Τι σου είπαν εκείνοι; Τι σου είπαν για το γεγονός πώς έκρυβες κάτι τόσο σημαντικό επί τόσα χρόνια; Για το γεγονός πώς οι γονείς του παιδιού νόμιζαν πως το παιδί τους γλίστρησε και έπεσε μόνο του πάνω στον καθρέφτη;

Γυναίκα: Τίποτε δε μου είπαν.

Άντρας: Δε σε ρώτησαν ούτε για ποιο λόγο σου πήρε τόσα χρόνια να πεις την αλήθεια; Για ποιο λόγο κρύφτηκες στο μπάνιο κάνοντας την ανήξερη; Δεν παραξενεύτηκαν; Εγώ θα σκεφτόμουν πως έχεις κάποια ανάμειξη. Πως ήσουν εσύ που επίτηδες έσπρωξες το παιδί πάνω στον καθρέφτη. Επίτηδες. Επειδή σε θύμωσε. Επειδή τον είχες ερωτευτεί. Επειδή πήγες να τον φιλήσεις και εκείνος δε σε άφησε. Μετά θύμωσες και τον έσπρωξες πάνω στον καθρέφτη.

Γυναίκα: Δεν έχεις ιδέα. Δεν ξέρεις τι λες.

Άντρας: Ασφαλώς κανένα δικαστήριο δε θα σε καταδίκαιζε. Ήσουν παιδί. Ήσουν επτά χρονών παιδί. Δεν ήσουν ένοχη. Δεν ήσουν όμως και αθώα.

Γυναίκα: Αρκετά μίλησα μαζί σου. Είσαι παρανοϊκός.

Άντρας: Και φυσικά, δεν είπες ποτέ το παραμικρό σε κανέναν. Ούτε στους γονείς σου, ούτε στους γονείς του παιδιού. Εσύ ήσουν στην τουαλέτα.

Γυναίκα: Δεν έχω λόγο να μιλήσω μαζί σου.

Άντρας: Ωωω, έχεις, έχεις έναν και μοναδικό λόγο. (βάζει το μαχαίρι στην τσέπη) Είμαι η τελευταία σου ευκαιρία. Σε λιγότερο από ένα τέταρτο το λεωφορείο θα φτάσει στο τέρμα και θα κατεβούμε. Ο καθένας θα πάρει το δρόμο του. Πιθανότατα δε θα συναντηθούμε ποτέ ξανά. Είμαι ο μόνος άνθρωπος στον οποίο μπορείς να μιλήσεις. Ξέρω πόσο θέλεις να μιλήσεις. Από εκείνη τη μέρα. Θέλεις από εκείνη τη μέρα να πεις έστω μια λέξη. Τη λέξη που δεν είπες στο παιδί την ώρα που σε κοιτούσε με το αίμα να τρέχει ανάμεσα στα δάχτυλά του.

Πες μου λοιπόν, τι έγινε το παιδί;

Γυναίκα: Δε μπορώ να ξέρω, έφυγαν και εμείς δεν τους ξαναείδαμε. Γιατί σε νοιάζουν τόσο τα παιδιά;

Άντρας: Είναι δυνατόν να μην ενδιαφέρθηκαν οι γονείς σου να μάθουν τι συνέβη; Να μην ενδιαφέρθηκαν για ένα παιδί; Για το παιδί των φίλων τους, των φίλων με τους οποίους περνούσαν όλο τους το καλοκαίρι.

Γυναίκα: Ήταν γείτονες, σπάνια συναντιόνταν στην πόλη.

Άντρας: Να μην ενδιαφερθούν για ένα ατύχημα που έγινε μέσα στο ίδιο τους το σπίτι;

Γυναίκα: Σίγουρα θα ενδιαφέρθηκαν. Απλά δε μου είπαν για να μη με ταράζουν. Είχα αναστατωθεί εκείνο το βράδυ.

Άντρας: Και εσύ δε ρώτησες να μάθεις τι γίνεται ο φίλος σου;

(Η γυναίκα κάνει να διαμαρτυρηθεί αλλά την διακόπτει αμέσως)

Άντρας: Μου είπες προηγουμένως ότι λίγα χρόνια αφότου οι γείτονες σταμάτησαν να παραθερίζουν εκεί, πουλήσατε και εσείς το εξοχικό.

Γυναίκα: Ναι

Άντρας: Δεν σας άρεσε πια το μέρος.

Γυναίκα: Δεν ξέρω ήταν απόφαση του πατέρα μου. Μπορεί να χρειαζόταν λεφτά. Μπορεί να το είχε βαρεθεί.

Άντρας: Εκείνο το βράδυ. Είπες ότι εκείνος που σε έβαλε να κοιμηθείς ήταν ο πατέρας σου.

Γυναίκα: Ναι, έβαλα τα κλάματα και ήρθε να με ηρεμήσει. Έτσι κάνει ένας γονιός όταν βλέπει το παιδί του να κλαίει.

Άντρας: Σε εκείνον τα είπες όλα. Του είπες ότι πήγες να φιλήσεις τον Γιαννάκη και εκείνος δε σε άφησε. Του είπες ότι έσπρωξες τον φίλο σου πάνω στον καθρέφτη επειδή θύμωσες. Του είπες ότι δεν τον βοήθησες, ότι δεν φώναζες τους γονείς για βοήθεια, ότι έτρεξες να κρυφτείς στο μπάνιο για να γλιτώσεις τις ευθύνες. Ότι έκανες την ανήξερη στους γονείς του.

Γυναίκα: Πάλι τα ίδια. Όλα αυτά είναι αποκυήματα της φαντασίας σου.

Άντρας: Ένας πατέρας πάντα δικαιολογεί την κόρη του. Ένας πατέρας μπορεί να κρύψει ένα μυστικό για πάντα. Όσο καχύποπτα και αν τον κοιτούν οι γονείς ενός άλλου παιδιού, όσο μεγάλη και αν είναι η οργή τους. Όσο άδικος και αν γίνεται, ένας πατέρας θα προφυλάξει την κόρη του. Έτσι κάνει ένας γονιός.

Γυναίκα: Συνεχίζεις μόνος σου.

Άντρας: Μπορείς να δώσεις μια πειστική εξήγηση για ποιο λόγο δεν ξαναβρεθήκατε με τους γονείς του παιδιού; Για ποιο λόγο έπαψαν να έρχονται εκεί τα καλοκαίρια; Για ποιο λόγο φύγατε και εσείς λίγο καιρό μετά; Για ποιο λόγο οι γονείς σου έκοψαν κάθε επικοινωνία;

(Η γυναίκα σωπαίνει)

Φύγατε γιατί το κλίμα είχε βαρύνει και για εσάς. Είχε μαθευτεί τι συνέβη. Τους γείτονές σας τους έδιωξε η οργή και η δυστυχία που γέμισε το σπίτι τους. Εσάς σας έδιωξαν οι ψίθυροι. Οι ενοχές σας.

(Η γυναίκα θέλει να αντιδράσει αλλά παραιτείται)

Λοιπόν θα μου πεις τι έγινε εκείνο το παιδί;

Γυναίκα: Το παιδί ήταν άτυχo. Μάθαμε από άλλους παραθεριστές πως διαγνώστηκε με βαριά ψυχωσική διαταραχή. Έχασε κάθε επαφή με το περιβάλλον, βυθίστηκε στον δικό του κόσμο.

Άντρας: Και όλα αυτά επειδή έκοψε το χέρι του σε έναν καθρέφτη. Επειδή ντράπηκε την ώρα που πήγες να τον φιλήσεις. Επειδή δεν ήθελε να σε φιλήσει.

Γυναίκα: Δεν είναι έτσι. Αυτή η ιστορία είναι δικιά σου.

Άντρας: Ειλικρινά θα προσπαθήσεις και άλλο να με πείσεις; Να με πείσεις ότι το ατύχημα δεν έχει καμία σχέση με ό,τι ακολούθησε. Ότι εσύ δεν έχεις καμία ανάμιξη στη δυστυχία αυτού του παιδιού;

Γυναίκα: Ακόμα και αν υπάρχει κάποια σχέση.. Είναι ζήτημα παθολογίας. Θα μπορούσε να του συμβεί σε κάποιο μεταγενέστερο στάδιο της ζωής του. Με κάποια άλλη αφορμή. Ήταν απλώς η αφορμή. Ήταν το πρώτο επεισόδιο. Ήταν δεδομένο πώς κάποια στιγμή στη ζωή του θα εμφάνιζε αυτή τη διαταραχή. Είναι γραμμένο στα γονίδια του. Απλά συνέβη εκείνο το βράδυ. Έτυχε να συμβεί εκείνο το βράδυ, έτυχε να είναι αυτή η αρχή μια αναπόφευκτης πορείας.

Άντρας: Μου κάνεις πλάκα, έτσι;

{8}

Άντρας: Τι άλλο ξέρεις για το παιδί;

Γυναίκα: Τίποτα.

Άντρας: Τα ψέματα δε σε βοηθούν εδώ. Έχω κάτι στην τσέπη μου για εσένα (Ανασύρει τη λαβή του μαχαιριού).

Γυναίκα: Δε μπορώ να καταλάβω την εμμονή σου. Γιατί σε ενδιαφέρει αυτή η ιστορία;

Άντρας: Επειδή ποτέ δεν ενδιαφέρε εσένα όσο θα έπρεπε. Επειδή έκανες τα πάντα για να την κρύψεις, να την κρύψεις από τους άλλους και από τον εαυτό σου. Πώς συνέχισε τη ζωή του αυτό το παιδί;

(η γυναίκα κάνει μια χειρονομία παράδοσης)

Γυναίκα: Το ξέρεις ήδη, το γνωρίζεις καλά.

Άντρας: Τι γνωρίζω;

Γυναίκα: Από την ώρα που ανέβηκες σε αυτό το λεωφορείο, με κάποιον τρόπο τα ήξερες όλα. Πρέπει να με παρακολουθούσες πολλά χρόνια.

Άντρας: Το μόνο που ξέρω είναι να κάνω τις σωστές ερωτήσεις με τον σωστό τρόπο.

Γυναίκα: Όπως για το παιδί με το δηλητήριο.

Άντρας: Αχά. Να μια σωστή ερώτηση. Τι απέγινε εκείνο το παιδί που κατάπιε δηλητήριο;

Γυναίκα: (ξεφυσάει):

Δεν έχει σημασία πια, τα ξέρεις ήδη όλα.

Πέρασαν λίγα χρόνια. Είχαμε ήδη πουλήσει το εξοχικό. Εγώ πήγαινα στο γυμνάσιο. Ένα απόγευμα χτύπησε το τηλέφωνο στο σπίτι. Το σήκωσα εγώ. Δεν αναγνώρισα την φωνή, ζήτησα να μάθω ποιος καλούσε. Ο άντρας στην άλλη γραμμή κόμπιασε και ζήτησε να μιλήσει με τον πατέρα μου. (Παύση)

Το παιδί, ο Γιάννης. Είχε μεγαλώσει, όλα τα παιδιά μεγαλώνουν. Όμως εκεί (δείχνει στο κεφάλι) είχε μείνει μικρός, ξέρεις. Δεν έδειχνε να έχει κάνει ούτε ένα βήμα από εκείνη τη μέρα. Είχε πάει σε ειδικό σχολείο. Πάθαινε συχνές κρίσεις. Είχε ψηλώσει πολύ. Είχε παχύνει πολύ. Τους έδιναν φάρμακα για να προλάβουν τις κρίσεις του, για να τον καθησυχάζουν. Ήταν τόσο ταραγμένος. Χρειαζόταν τα φάρμακα. Τα φάρμακα τον έκαναν ακόμα πιο νωθρό. Έκαναν το βλέμμα του ακόμα πιο απλανές, το χαμόγελό του ακόμα πιο πλατύ, πιο αφύσικο, πιο τρομακτικό.

Άντρας: Δηλαδή τον ξαναείδες;

Γυναίκα: Μια φορά. Λίγους μήνες πριν μας τηλεφωνήσουν είχαμε πάει επίσκεψη στο σπίτι τους. Είχαμε να τους δούμε χρόνια. Το είχε κανονίσει ο πατέρας μου. Την επίσκεψη εννοώ. Ήταν έτσι όπως σου περιγράφω. Υπήρχε δυστυχία σε εκείνο το σπίτι. Κάθισαν οι τρεις τους στο σαλόνι. Σαν μια κανονική οικογένεια. Και στον απέναντι καναπέ καθίσαμε εμείς, εγώ, η μαμά, ο μπαμπάς. Ο μπαμπάς μας είχε πει να μιλάμε στο Γιάννη όπως σε κάθε άλλο παιδί στην ηλικία μου. Φυσιολογικά, κοιτώντας τον στα μάτια. Μας άκουγε, ίσως να καταλάβαινε κάτι από την χροιά της φωνής μας. Μπορεί να μας θυμόταν. Αλλά δεν απαντούσε. Κάθε φορά που του λέγαμε κάτι «Ψήλωσες Γιαννάκη», «Ομόρφυνες πολύ Γιαννάκη», «Σου αρέσει το σχολείο Γιαννάκη», ο πατέρας του τον κοιτούσε με αγωνία. Περιμένε να ακούσει μια απάντηση. Η μητέρα ήταν πιο συμβιβασμένη, πιο στέρεη, πιο δυνατή. Δεν περιμένε τίποτε. Ο πατέρας του φορούσε μαύρο πουκάμισο και μαύρο παντελόνι. Είχε αλουστα μαλλιά και πολύ ταλαιπωρημένο δέρμα. Καθίσαμε μισή ώρα. Ο Γιάννης ήταν

ανήσυχος σηκωνόταν όρθιος και έτρεχε γύρω από το γυάλινο τραπέζι, έτρεχε στο διάδρομο. Έκανε θόρυβο γιατί φορούσε τα παπούτσια του. Ο πατέρας έτρεχε από πίσω του, προσπαθούσε να τον ηρεμήσει, να τον βάλει να καθίσει ξανά στον καναπέ. Μας παρακαλούσε να μείνουμε λίγη ώρα ακόμη, όμως ο μπαμπάς είπε πώς είχαμε έρθει για μια σύντομη επίσκεψη. Φύγαμε. Είχαμε καθίσει μόνο μισή ώρα. Μας συνόδεψαν μέχρι την πόρτα. Τον αποχαιρέτησα, του έδωσα ένα φιλί στο μάγουλο. Δεν αντέδρασε καθόλου. Χαμογελούσε.

Άντρας: Ήταν η τελευταία φορά που βρεθήκατε.

Γυναίκα: Ναι, από τότε δεν τον ξαναείδα. Ήταν η μοναδική φορά που συναντηθήκαμε μετά από εκείνο το βράδυ. Ο μπαμπάς ήθελε να πάμε.

Άντρας: Μετά σας πήραν τηλέφωνο.

Γυναίκα: Ναι, λίγους μήνες μετά. Μας πήραν τηλέφωνο. Πρέπει να ήταν ο πατέρας του. Εγώ δεν κατάλαβα την φωνή. Ζήτησε τον μπαμπά. Ήταν καλοκαίρι. Ο Γιάννης πήγαινε σε μια κατασκήνωση για παιδιά με ειδικές ανάγκες. Ήταν ό,τι πιο σύγχρονο τότε. Εκείνα τα χρόνια δεν υπήρχαν πολλές δομές τέτοιου τύπου. Ειδικευμένο προσωπικό, γιατροί, αυστηροί κανόνες ασφαλείας, καθημερινά επισκεπτήρια. Είχε την ευκαιρία να παίζει με παιδιά, με παιδιά σαν αυτόν, παιδιά που είχαν δει τον ίδιο εφιάλτη. Ο Γιάννης ήταν ένα μάλλον ελαφρύ περιστατικό. Τακτικές κρίσεις, σπάνια αναπάντεχες. Αρκετή σωματική δύναμη αλλά με μεγάλη προθυμία να συνεργαστεί. Δεν ήθελε να δυσκολεύει τους ανθρώπους. Υπήρχαν άλλα παιδιά με πολύ πιο έντονα συμπτώματα. Δύσκολα διαχειρίσιμα επεισόδια, γίνονταν βίαια, έβλεπαν παραισθήσεις, δεν έπαιρναν τα φάρμακα τους. Για να τους ξεγελάσουν, έκρυβαν το φάρμακο μέσα σε γλυκά. Συνήθως ήταν μέσα σε φρούτα γλασέ. Είναι τόσο γλυκά που δεν καταλαβαίνεις την γεύση του φαρμάκου.

Άντρας: Τα φρούτα γλασέ είναι απαίσια. Αυτά τα πράγματα δεν θα πρεπε να μπαίνουν σε ζαχαροπλαστεία.

Γυναίκα: Τα φρούτα γλασέ αρέσουν πολύ στα παιδιά. Ήταν το αγαπημένο γλυκό των παιδιών της κατασκήνωσης.

Άντρας: Άρεσαν πολύ στον Γιάννη.

Γυναίκα: Στον Γιάννη άρεσαν τα γλυκά. Τα φάρμακα τον είχαν κάνει βουλιμικό. Όταν μας πήραν τηλέφωνο, μας είπαν ότι το παιδί δεν ήταν καλά. Κάποιος υπεύθυνος είχε φέρει ένα ταψί γεμάτο φρούτα γλασέ για να τα μοιράσουν οι νοσοκόμες στα παιδιά. Κάθε γλυκό είχε πάνω ένα όνομα,

αντιστοιχούσε σε ένα παιδί. Έπρεπε να πάρει το σωστό φάρμακο, τη σωστή δοσολογία. Άφηναν τα γλυκά σε ένα ράφι και τα σιέπαζαν με ένα άσπρο τραπεζομάντιλο, αμέσως μετά οι νοσοκόμοι φώναζαν τα παιδιά και τους έλεγαν πως θα παίξουν ένα παιχνίδι. Τα γλυκά ήταν το έπαθλο. Πάντα έτσι γινόταν. Εκείνη τη μέρα κάτι πήγε στραβά. Ο Γιάννης κατάλαβε πως είχαν έρθει τα γλυκά. Οι νοσοκόμοι συγκέντρωναν τα υπόλοιπα παιδιά και δεν τον είδαν. Όταν μας πήραν τηλέφωνο μας είπαν ότι το παιδί βρισκόταν στο νοσοκομείο για να του κάνουν πλύση στομάχου. Είχε φάει το μισό ταψί με τα γλυκά μέσα σε λίγα λεπτά. Είχε πάρει στον οργανισμό του όλα τα φάρμακα, ήταν φάρμακα για διαφορετικές παθήσεις, δυνατά φάρμακα. Τους είπαν πως έπρεπε να βιαστούν πολύ. Έπρεπε να γίνει πλύση στομάχου κατευθείαν. Το παιδί είχε πέσει σε κώμα. Τον είχαν μεταφέρει εσπευσμένα στο νοσοκομείο.

Άντρας: Δηλητηριάστηκε.

Γυναίκα: Πήρε όσα φάρμακα θα έπαιρναν μια ντουζίνα παιδιά.

Άντρας: Γιατί σας τηλεφώνησαν;

Γυναίκα: Δεν ξέρω γιατί τηλεφώνησαν σε εμάς. Ίσως επειδή εμείς ήμασταν παρόντες εκείνο το βράδυ, στο εξοχικό. Ίσως δε βρήκαν κάποιον άλλο να τηλεφωνήσουν.

Άντρας: Ζήτησαν βοήθεια; Για αυτό σας τηλεφώνησαν.

Γυναίκα: Δε νομίζω. Απλά είπαν στον πατέρα μου τι είχε συμβεί.

Άντρας: Ο πατέρας σου τι είπε;

Γυναίκα: Τι να πει κανείς εκείνη την ώρα; Ρώτησε αν μπορεί να φανεί κάπως χρήσιμος και τους ευχήθηκε να πάνε όλα καλά.

Άντρας: Όχι εννοώ σε εσάς, στην οικογένεια του, τι είπε. Σε εσένα.

Γυναίκα: Μας εξήγησε βιαστικά τι είχε συμβεί και έφυγε για τη δουλειά. Δούλευε και απογεύματα.

Άντρας: Πέτυχε η πλύση στομάχου;

(σιωπή)

Συνήλθε το παιδί;

(σιωπή)

Ο μικρός μάγος; Ούτε και τότε μπόρεσε να σώσει τον εαυτό του; Έμεινε και αυτός μια νυχτερίδα;

Γυναίκα: Αυτή είναι μια ερώτηση που δε μπορώ να σου απαντήσω. Όσες ερωτήσεις και αν μου κάνεις, ακόμα και αν μου βάλεις το μαχαίρι κάτω από το στομάχι δε θα μπορέσω να σου απαντήσω.

Άντρας: Δε ρώτησες! Δεν ρώτησες ποτέ να μάθεις!

Γυναίκα: Δεν το έκανα επίτηδες.

Άντρας: Δε ρώτησες!

Γυναίκα: Απλά ξέχασα να ρωτήσω, βγήκα έξω με τους φίλους μου, όταν γύρισα έπεσα για ύπνο. Το πρωί πήγα στο σχολείο και όταν επέστρεψα φάγαμε όλοι μαζί μεσημεριανό. Ο μπαμπάς δεν έκανε καμία νύξη στο τραπέζι. Ξέχασα εντελώς να ρωτήσω. Ξέχασα ό,τι είχε συμβεί.

Άντρας: Δεν ρώτησες! Ξέχασες να ρωτήσεις!

Γυναίκα: Ξέρεις πολύ καλά ότι ειδικά σε αυτό το περιστατικό δεν είχα καμία ανάμιξη. Η ερώτηση μου δεν θα άλλαζε το παραμικρό. Τι σημασία έχει που δεν ρώτησα; Τι θα άλλαζε;

Άντρας: Θα ήξερες! Αυτό θα άλλαζε. Θα ήξερες ότι το παιδί είναι καλά, ότι επέστρεψε στην κατασκήνωση, ότι έπαιξε ξανά με τους φίλους που είχε εκεί, ότι οι γονείς του δε το έθαψαν το επόμενο πρωί.

Γυναίκα: Ελπίζω να έγινε έτσι. Έτσι θέλω να έχει συμβεί, πίστεψε με!

Άντρας: Γιατί δε ρώτησες αργότερα που να σε πάρει ο διάολος; Έχουν περάσει τόσα χρόνια. Ας ρωτούσες την μεθεπόμενη ημέρα! Δε ρώτησες ποτέ; Οι γονείς σου ήξεραν. Ο πατέρας σου σίγουρα ξέρει.

Γυναίκα: Δεν ξέρει ούτε ο πατέρας μου ούτε κανένας άλλος. Δε το συζητήσαμε ποτέ.

{9}

(Ο άντρας σηκώνεται όρθιος. Τόνος ψυχρός)

Άντρας: Σήκω πάνω

Γυναίκα: Γιατί να σηκωθώ;

Άντρας: Σήκω πάνω φτάσαμε

(Η γυναίκα κοιτάει έξω από το παράθυρο)

Άντρας: Φτάνουμε στο τέρμα, το λεωφορείο θα ανοίξει τις πόρτες και τα φώτα θα σβήσουν, είναι η ώρα να σηκωθείς.

Γυναίκα: Ποιος είσαι;

Άντρας: Κάνεις τις λάθος ερωτήσεις.

Γυναίκα: Δε μπορεί να είσαι αυτός.

Άντρας: Πιστεύεις πώς συνήλθε; Πιστεύεις ότι ξαναβρήκε τα λογικά του;

Γυναίκα: Μόνο αυτός μπορεί να είσαι.

Άντρας: Σου είπε κάποιος ότι το παιδί συνήλθε;

Γυναίκα: Δεν είχε φίλους, ζούσε σε απομόνωση. Ο κόσμος δεν υπήρχε για αυτόν. Όμως μου φαίνεται πιο μεγάλος από εμένα.

Άντρας: Δεν έχουμε τίποτε κοινό.

Γυναίκα: Συνήλθες και βρέθηκες να κυκλοφορείς κουρελής στους δρόμους. Μπορώ να σε βοηθήσω. Θέλω να σε βοηθήσω. Θα σου βρω δουλειά και θα σου δώσω χρήματα να νοικιάσεις ένα σπίτι.

Άντρας: (Γελάει) Είναι δυνατόν να πιστεύεις όσα λες; Είναι δυνατόν να νομίζεις ότι είμαι αυτός;

Γυναίκα: Κανέννας άλλος δε θα μπορούσε να τα ξέρει όλα αυτά.

Άντρας: Εσύ μου τα αράδιασες όλα, ένα προς ένα.

Γυναίκα: Τα ήξερες όλα, φαινόταν από τις ερωτήσεις που μου έκανες.

(Ο άντρας πατάει το κουμπί της στάσης)

Άντρας: Το παιδί είναι νεκρό. Το παιδί πέθανε το ίδιο βράδυ στο κρεβάτι του νοσοκομείου. Δεν μπόρεσαν να του κάνουν πλύση στομάχου. Το νευρικό του σύστημα δεν άντεξε όλο αυτό το δηλητήριο. Όταν το παιδί ξεψύχησε μόνο ο πατέρας του ήταν στο δωμάτιο. Φορούσε μαύρο πουκάμισο, μαύρο παντελόνι. Ήταν άλυστος, είχε ταλαιπωρημένο δέρμα. Φώναζε τις νοσοκόμες να τρέξουν για βοήθεια. Δεν τον είδαν να κλαίει.

Γυναίκα: Λες ψέματα.

Άντρας: Το παιδί θάφτηκε στα νεκροταφεία της Θέρμης. Στην κηδεία του ήταν μόνο οι γονείς του και ο πρόεδρος της κατασκήνωσης. Σας είχαν τηλεφωνήσει για να πάτε και εσείς. Δεν σας βρήκαν. Ο πατέρας σου είδε το νούμερο στην αναγνώριση. Είπε «Μην το σηκώνετε». Δεν ρώτησες ποιος τηλεφωνούσε. Κανείς δεν σήκωσε το τηλέφωνο. Οι γονείς του παιδιού πήραν και άλλα τηλέφωνα. Κάποιοι ίσως απάντησαν. Κανείς δεν πήγε στην κηδεία. Ο Γιαννάκης είχε πάψει εδώ και χρόνια να ανήκει στον κόσμο. Κανείς δεν τον θυμόταν.

Γυναίκα: Τι θέλεις από εμένα;

Άντρας: Ζήτησα μόνο να μου δώσεις κάποια εξήγηση.

(Το λεωφορείο σταματάει. Στέκονται μπροστά στην πόρτα. Τα φώτα σβήνουν και οι πόρτες ανοίγουν. Κατεβαίνουν από το λεωφορείο και οι δρόμοι τους χωρίζουν.)

